

Sygn. akt III KK 445/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Henryk Gradzik

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

Protokolant Łukasz Biernacki

w sprawie G. Z.

skazanego na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu - w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 21 listopada 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy w części dotyczącej
orzeczenia o karze i w tym zakresie sprawę przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 maja 2016 r., w sprawie o sygn. akt II K (...), G. Z. został uznany za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia, tj. przestępstwa skarbowego z art. 65 § 3 k.k.s. i art. i 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 500 (pięćset) stawek dziennych

grzywny, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych. W punkcie II wyroku G. Z. został uznany za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia, tj. przestępstwa skarbowego z art. 65 § 3 k.k.s. i za to na podstawie powołanego przepisu Sąd wymierzył oskarżonemu karę 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek diennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (sto) złotych.

Na podstawie art. 39 k.k.s. w miejsce kar grzywny orzeczonych w pkt I i II wyroku wymierzono oskarżonemu karę łączną grzywny w wysokości 500 (pięćset) stawek diennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 200 (dwieście) złotych. Na podstawie art. 30 § 2 k.k.s. w zw. z art. 22 § 2 pkt 2 k.k.s. orzeczono wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycją magazynową D/000000491/2016. Zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych.

Wyrok ten nie został zaskarżony sprzeciwem, wobec czego uprawomocnił się w dniu 14 czerwca 2016 r.

Kasację od tego wyroku na korzyść skazanego wywiódł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 172 § 1 k.k.s. i art. 23 § 2 k.k.s., polegające na wymierzeniu skazanemu, w postępowaniu nakazowym za przypisane mu przestępstwa skarbowe w punkcie I - kary grzywny w wysokości 500 stawek diennych i w punkcie II - kary grzywny w wysokości 250 stawek diennych oraz kary łącznej grzywny w wysokości 500 stawek diennych, podczas gdy w przypadku wydania wyroku nakazowego możliwe jest orzeczenie kary grzywny jedynie w wysokości do 200 stawek diennych.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna.

Przepis art. 172 § 1 k.k.s. określa rodzaje kar, jakie może orzec sąd w wyroku nakazowym, natomiast art. 23 § 2 k.k.s. limituje górną granicę kary grzywny wymierzaną wyrokiem nakazowym, która nie może przekroczyć 200 stawek dziennych chyba, że kodeks przewiduje karę łagodniejszą.

Sąd Najwyższy wypowiadając się w kwestii powyższych unormowań niejednokrotnie podkreślał, że górny limit grzywny możliwej do wymierzenia w wyroku nakazowym dotyczy nie tylko kar jednostkowych orzekanych w takim wyroku, ale także kary łącznej (zob. m. in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 24 czerwca 2010 r., II KK 114/10, R-OSNKW z 2010 r., poz. 224; z dnia 11 stycznia 2012 r., II KK 332/11, Prok. i Pr. wkł. z 2012 r., z. 6, poz. 10; z dnia 12 grudnia 2012 r., II KK 323/12, Prok. i Pr. wkł. z 2013 r., z. 3, poz. 16).

Jak już wspomniano Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku nakazowym wymierzył oskarżonemu za czyn przypisany w punkcie I - tj. przestępstwo skarbowe z art. 65 § 3 k.k.s. i art. i 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. – karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) stawek dziennych, natomiast za czyn przypisany w punkcie II – tj. przestępstwo skarbowe z art. 65 § 3 k.k.s. – karę 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny. Karę łączną orzekł w wysokości 500 (pięćset) stawek dziennych grzywny. Przekroczył zatem maksymalną dopuszczalną granicę sankcji określoną w art. 23 § 2 k.k.s. zarówno orzekając kary jednostkowe, jak i karę łączną.

W konsekwencji Sąd Rejonowy wydając wyrok nakazowy, w sposób rażący naruszył dyspozycję art. 172 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 k.k.s., poprzez niezastosowanie się do zawartych w nich dyspozycji w zakresie górnej granicy orzeczonej kary grzywny, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku nakazowego.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok nakazowy w części dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w W., do ponownego rozpoznania, w toku którego Sąd zastosuje się do dyspozycji omówionych wyżej przepisów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

r.g.

